

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 718/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], proti rozsudkom Okresného súdu Námestovo č. k. 6T/81/2023-703 z 18. apríla 2024 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/44/2024 z 10. septembra 2024 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 32/2025 z 30. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 6. novembra 2025 bez toho, aby bol zastúpený advokátom, o ktorého ustanovenie žiada, domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), dať vyslúchať svedkov podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru, účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 47 ods. 2 charty rozhodnutiami súdov v jeho trestnej veci.

II.

2. Ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný vinným z prečinov nebezpečného vyhrážania na blízkej osobe, ublíženia na zdraví a výtržníctva. Proti rozsudku sa odvolal, keďže nebolo preukázané, že by sa poškodenej vyhrážal zabitím a že by šlo o jemu blízku osobu, keďže ich deväťmesačný vzťah skončil v roku 2018, nikdy spolu netvorili spoločnú domácnosť, spolu nehospodárili a poškodenej uviedla, že on pre ňu nebol osobou, ktorej ujmu by pociťovala ako vlastnú.

3. Krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom, ktorý sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepriložil, no ktorý už je zverejnený, vzhľadom na zmenu Trestného zákona po rozhodnutí okresného súdu zrušil rozsudok okresného súdu. Sťažovateľa však rovnako ako okresný súd, no už podľa Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024, uznal vinným z prečinov nebezpečného vyhrážania na blízkej osobe, ublíženia na zdraví a výtržníctva, ktorého sa dopustil tak, že sa v parku vyhrážal bývalej priateľke, že ju zabije a potom ju opakovane uderil do tváre a hlavy, čím jej spôsobil pomliaždenia s dobou liečenia 35 dní. Za to mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody na 28 mesiacov, a to pri použití z jednotlivých prečinov najprísnejšej trestnej sadzby prečinu nebezpečného vyhrážania na blízkej osobe. Spáchanie skutku sťažovateľom považoval krajský súd za preukázaný priamo z výpovede poškodenej, čomu nepriamo nasvedčovali výpovede ďalších dvoch svedkov. Okrem toho spáchaniu skutku nasvedčovala aj komunikácia medzi poškodenou a sťažovateľom, v ktorej sa sťažovateľ poškodenej opakovane vyhrážal. Okrem toho poukázal na výpoveď sťažovateľa, ktorý pripustil, že sa s poškodenou hádali, a pamätá si, že jej dal tri facky.

4. Z hľadiska prečinu nebezpečného vyhrážania krajský súd osobitne zdôraznil dôveryhodnosť výpovede poškodenej, ktorá nemala dôvod fabulovať vyhrážky sťažovateľa, hoci ich nespomínala bezprostredne po skutku, keď primárne prežívala následky fyzického útoku a osobitne už predtým jej sťažovateľ zasielal fotografie zbraní, čo neoznamovala. Podľa krajského súdu nemožno rozumne predpokladať, že by poškodená svoju výpoveď v časti o vyhrážkach sťažovateľa zveličovala. Pritom poukázal na výpoveď svedka, ktorý potvrdil fyzický útok sťažovateľa na poškodenú, o ktorom uviedla, že aj tomuto svedkovi sa sťažovateľ vyhrážal, a tento svedok uviedol, že má zo sťažovateľa strach. Vo vzťahu ku skutkovému záveru, že poškodená bola bývalou priateľkou sťažovateľa, krajský súd poukázal na jeho výpoveď, v ktorej uviedol, že boli blízkymi priateľmi, žili v spoločnej domácnosti a on jej finančne prispieval na domácnosť, keďže sa u nej stravoval. To posúdil podľa § 127 ods. 5 Trestného zákona, podľa ktorého sa blízkou osobou na účely prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona rozumie aj bývalý manžel, druh, bývalý druh..., ako aj osoba, ktorá s páchatelom žila v spoločnej domácnosti.

5. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (nesprávne právne posúdenie zisteného skutku). Uviedol, že poškodená nebola jemu blízkou osobou, pretože s ňou bol vo vzťahu iba pár mesiacov, nešlo o trvalé spolužitie a od ich krátkeho a nestáleho vzťahu ubehlo už šesť rokov. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. Podľa najvyššieho súdu sťažovateľ odvodzuje nesprávnosť právnej časti výroku rozsudku krajského súdu výlučne z dôvodu nesprávnosti skutkových záverov, ku ktorým dospel na základe vykonaného dokazovania krajský súd a ktoré uviedol v odôvodnení rozsudku, pričom nemá právomoc tieto závery preskúmať. Najvyšší súd dospel k záveru, že dovolacie námietky sťažovateľa nemožno podradiť pod žiaden dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

III.

6. Sťažovateľ porušenie svojich ústavných práv identifikuje v tom, že súdy sa dostatočne nezaoberali jeho námietkou o tom, že poškodená bola označená ako jeho bývalá priateľka, hoci s ňou mal krátkodobý sexuálny vzťah šesť rokov pred skutkom. Je toho názoru, že nesprávne bol použitý § 127 ods. 5 Trestného zákona. Namieta, že najvyšší súd túto otázku označil ako skutkovú, a preto nepreskúmal správnosť záveru krajského súdu. Sťažovateľ namieta, že súdy sa uspokojili

len s výpoveďou poškodenej, a poukazuje na to, že v inej trestnej veci týkajúcej sa prečinu nebezpečného prenasledovania vypovedala dcéra poškodenej a poškodená, a preto bol odsúdený na základe výpovede nedôveryhodných osôb. Porušenie práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru identifikuje v tom, že súdy mu nedovolili vypočuť bližšie neoznačených svedkov.

IV.

7. O porušení základných práv a slobôd sťažovateľa ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom okresného súdu bol na jeho odvolanie príslušný rozhodnúť krajský súd. Ústavná sťažnosť je tak proti rozsudku okresného súdu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

8. V rozsahu proti skutkovým záverom krajského súdu o tom, že sťažovateľ sa pri fyzickom útoku sťažovateľke vyhrážal zabitím a poškodená je jeho bývalou priateľkou, je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde v tomto rozsahu odmietnutá. Rozporné so základným právom na súdnu ochranu je súdne rozhodnutie, odôvodnenie ktorého je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rozporné s právom na spravodlivé súdne konanie je súdne rozhodnutie, ktorého dôvody sú založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

9. Tak to v prípade rozsudku krajského súdu nie je. Záver krajského súdu o tom, že sťažovateľ sa poškodenej pri fyzickom útoku vyhrážal zabitím, vychádza z dôslednej analýzy výpovede poškodenej v spojení s výpoveďou svedka. Krajský súd zdôraznil dôveryhodnosť výpovede poškodenej, ktorá nemala dôvod fabulovať vyhrážky sťažovateľa zabitím, hoci ich nespomínala bezprostredne po skutku. Krajský súd to vysvetlil zrozumiteľným argumentom, že poškodená bezprostredne po skutku prežívala predovšetkým následky fyzického útoku, a preto nehovorila o vyhrážkach. Rozumná je i úvaha krajského súdu, že nemožno predpokladať, že by poškodená svoju neskoršiu výpoveď v časti o vyhrážkach sťažovateľa zveličovala. Pritom poukázal na výpoveď svedka, ktorý potvrdil fyzický útok sťažovateľa na poškodenú, o ktorom sťažovateľka uviedla, že aj tomuto svedkovi sa sťažovateľ vyhrážal, a tento svedok uviedol, že má zo sťažovateľa strach. Skutkový záver najvyššieho súdu preto nie je zjavne mylný či nelogický. Takisto je to vo vzťahu ku skutkovému záveru krajského súdu, ktorý poškodenú v skutkovej vete označil ako bývalú priateľku sťažovateľa, a to na základe vyjadrení samotného sťažovateľa, ktorý uviedol, že s poškodenou boli blízkymi priateľmi, žili v spoločnej domácnosti a on jej finančne prispieval na domácnosť, keďže sa u nej stravoval.

10. Ústavná sťažnosť je vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Takáto interpretácia je

v rozpore so základným právom na súdnu ochranu, ak je svojvoľná alebo formalistická (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

11. Najvyšší súd uviedol, že nebol dôvod preskúmať skutkové závery krajského súdu, keďže to vylučuje Trestný poriadok, a skutočnosť, že sťažovateľ mal s poškodenou vzťah pred šiestimi rokmi, je z pohľadu právneho posúdenia nepodstatná, keďže z § 127 ods. 5 Trestného zákona nevyplýva akékoľvek časové obdobie, ktoré by pri tejto kategórii trestných činov uplatnenie tohto kvalifikačného znaku obmedzovalo. Pre posúdenie tohto kvalifikačného znaku bolo rozhodujúce, že skutok sťažovateľa voči poškodenej bol motivovaný ich skorším blízkym vzťahom. Takýto prístup najvyššieho súdu vo vzťahu k dovolaniu sťažovateľa nemožno považovať za svojvoľný či formalistický. Dovoláním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení okresného a krajského súdu, teda ani záveru o tom, že poškodená bola bývalou priateľkou sťažovateľa, a to ani v rámci dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

12. Nemožno tak dospieť k záveru, že by rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu boli porušené ústavné práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Námetka porušenia práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru, ktorej podstatou je to, že súdy sťažovateľovi nedovolili vypočuť bližšie neoznačených svedkov, neobsahuje konkrétne skutkové dôvody, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu tohto práva, keďže nie je zrejmé, akí svedkovia by boli spôsobilí vyvrátiť namietané skutkové závery krajského súdu. To odôvodňuje odmietnutie tejto námietky podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, keďže nemá náležitosti ustanovené § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Celkom vylúčené je porušenie práva na účinný prostriedok nápravy, ktorého porušenie prichádza do úvahy len v spojení s obhájitelným tvrdením o porušení iného ústavného práva.

13. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu